

Було се одної неділі в місяцю червню,
Люди поприходили в полудне з церкви.

На дворі стояла красна погода. Пообідавши, розійшлися спочивати. Старі полягали в холодку під деревиною. Жінки порались з посудиною. Молодіж проходила по майдані. Так тривало поки не зазвонили до вечірні.

Тоді все, що могло ходити пішло до церкви, яка не могла їх помістити.

Тож хто прийшов пізійше, ставав або сїдав під церквою. Парубки пішли під дзвіницю а дівчата ставали гуртками по другому боці.

По вечірні розбрили ся по майдані. Старі люди посїдали на приснах під хатами або таки на траві. Недалеко церкви сиділи старші жінки балакаючи.

Дітвора вганяла по майдані а парібки засунувши бадьорно шанки на одно вухо, проходжувались повагом по вулицях, споглядаючи за дівчатами, що теж оподалік зібрали ся і ладились заводити вулицю.

Як іно сонце перестало жарити, взяли ся дівчата за руки і стали співати пісень. До них наблизили ся парубки і стали собі підтягати.

Пісня звабила і старих людей. Вони теж окружили молодих, придивляючись їх забаві; хоча се була така звичайна річ в українському селі, яка кожного літа у неділю або свято повторяла ся. Оподалік від того гуртка те саме робило молодше покоління Спасівки: діти - недолітки, хлопята і дівчата. А все те в святочних одягах, вміте та вичесане, заквітчане і пристроєне.

Любо було поглянути.

Навіть панотець Авмрозій не видержав, а вийшов з попадею і дочкою на майдан подивити ся на вулицю та послухати пісень.

Над самим вечером приїхали скотарі товар з пасовища.

Опять новий образок. Скотарі вигукували і заганяли товар у ворота. Поважні корови та воли, гойдаючи головами йшли до своїх загород. Вівці бляли, тиснулись в гурток, а коні розбігли ся по майдані та скубали траву.